

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.H.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková,
zastoupený JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 1, 331 41 Kralovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-
298/LE-LE05-BA04-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 26. 2. 2019.
2. Žalobce v první řadě uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nebyla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet.

3. V úvodu své žaloby žalobce namítal, že žalovaný porušil, resp. nesprávně aplikoval v předcházejícím správním řízení ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v návaznosti na to i ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu a dále nesprávně posoudil možnost použití zvláštních opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu. V návaznosti na uvedené žalobce dále namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „správní řád“), § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k uvedenému bylo porušeno i ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Napadené rozhodnutí, resp. výroky tohoto rozhodnutí proto žalobce považuje za nezákonné.
4. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí a má za to, že na základě skutečností, včetně skutečností obsažených v napadeném rozhodnutí, kdy pobýval žalobce na území bez platného cestovního dokladu, jakéhokoliv pobytového oprávnění, a dokonce v rozporu s uloženým správním a soudním vyhoštěním, nelze učinit závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, či si v ČR legalizovat pobyt.
5. Žalobce pro podporu svých tvrzení odkázal na protokol o vyjádření účastníka, kde uvedl, že byl ohledně svého cestovního dokladu na ambasádě, kde mu řekli, že musí čekat nejméně měsíc a aby jim dal na sebe telefonní číslo, kdy následně uvedl, že mu všechno ukradli, nebo to ztratil, a proto neměl ani telefon. Nemohl jej tedy nikdo kontaktovat. Dále uvedl, že neměl peníze na vycestování. Také uvedl, že v ČR před tím pobýval na základě povolených dlouhodobých pobytů. Žalobce má za to, že vyvíjel úsilí k zajištění platných dokladů opravňujících jej k pobytu v ČR i že vysvětlil důvody, proč přes uložené správní vyhoštění z ČR nevycestoval. Dále žalobce uvedl, že se bojí vrátit se na Ukrajinu, protože si půjčil peníze od „zlých“ lidí a bojí se, že by mu mohla být způsobena z jejich strany vážná újma, protože peníze nevrátil. Dále uvedl, že tamní policii nedůvěřuje, neboť uvedení lidé mají na tamní policii kontakty. Dozvěděl se, že se o něho uvedení lidé zajímali. Žalobce poukázal na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, které uvádí, *„že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“*.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. Žalobce poukázal na to, že uvedený rozsudek se zabýval odlišným případem, kdy osoba, které bylo uloženo zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, mimo jiné na Ukrajině, pobývala krátce před výsledkem po jejím zajištění a také pobývala v ČR neoprávněně podstatně delší dobu, než žalobce.
7. Žalobce dále namítal, že i přesto, že dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro aplikaci uvedeného ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, resp. nenastaly důvody uvedené v tomto ustanovení, nezabýval se žalovaný dostatečně ani možnostmi použití zvláštních opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu. Uvedený rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 na který poukazoval žalovaný, mimo jiné uvedl *„zvláštní opatření (dle ustanovení § 47 zákona o azylu) lze považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele.“* Dále uvedený rozsudek v této souvislosti mimo jiné uvedl, že žalovaný má povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46a odst. 1, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky. Dále uvedený rozsudek

NSS mimo jiné uvedl, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti. V této souvislosti (použití zvláštních opatření) uvedený rozsudek NSS přiměřeně odkazuje také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění s tím, že byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná. Ze závěrů usnesení NSS uvedeného v předchozí větě pak mimo jiné vyplývá, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále také „zákon o pobytu cizinců“) paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Uvedenými důvody jsou, že cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a že cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného je patrné, že i při velmi závažném porušení povinností cizince uložených mu v rámci vyhošťovacího řízení není vyloučeno použití zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl a prohlásil, že v žádném případě nemá v úmyslu mařit rozhodnutí o svém vyhoštění, a to ani v případě negativního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Z výše uvedeného je dle názoru žalobce patrné, že i v případě, kdyby nastaly důvody uvedené v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (které však dle názoru žalobce nenastaly), mělo být vzhledem ke shora uvedeným konkrétním skutečnostem s přihlédnutím k závěrům shora uvedeného rozsudku NSS a shora uvedeného usnesení NSS aplikováno zvláštní opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu.

8. Ve vztahu k výše uvedenému žalobce dále namítal, že žalovaný porušil v předcházejícím správním řízení ustanovení § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu). Žalovaný se mimo jiné nezabýval ve vztahu ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu tím, co žalobce uvedl, tedy že byl ohledně svého cestovního dokladu na ambasádě, kde mu řekli, že musí čekat nejméně měsíc a aby jim dal na sebe telefonní číslo, že mu všechno ukradli, nebo to ztratil, a proto neměl ani telefon a nemohl jej tedy nikdo kontaktovat, že neměl peníze na vycestování (případně dalšími překážkami, které mu znemožňovali opustit ČR) a že v ČR dříve pobýval na základě povolených dlouhodobých pobytů. Dále se žalovaný nezabýval osobními poměry žalobce, mimo jiné např. jeho vazbami v ČR a dále jeho postojem k uložení zvláštního opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu. Skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyl zjištěn mimo jiné proto, že žalovaný porušil, jak bylo uvedeno shora i další ustanovení správního řádu, a to mimo jiné ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil mimo jiné veškeré okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a pečlivě nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce, dále porušil ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V této souvislosti žalobce uvádí, že žalovaný zejména neobstaral potřebné podklady vztahující se mimo jiné např. k tomu, zda žalobce žádal o vydání cestovního dokladu a víza, či činil jakékoliv další zákonné kroky za účelem zajištění platných dokladů opravňujících jej k pobytu v ČR, či zda dříve pobýval v ČR na základě dlouhodobých pobytů. Tyto podklady mohl žalovaný obstarat mimo jiné lustracemi

v příslušných evidencích, ať již sám nebo např. v součinnosti s Policií ČR a dále dotazy na příslušné zastupitelské úřady. Dále žalovaný neobstaral podklady zabývající se osobními poměry žalobce a jeho postojem k uložení zvláštního opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu, což měl učinit prostřednictvím výsledku žalobce. Informace uvedeným získané měl pak v rámci správního řízení provést k důkazu.

9. Žalobce rovněž namítal, že žalobce porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu shora uvedených ustanovení zákona o azylu a to zejména ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a ustanovení § 47 zákona o azylu, a to i s ohledem na shora uvedená rozhodnutí NSS. Žalobce dále poukázal mimo jiné hlavně na to, že žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proč se nezabýval ve vztahu k uvedeným ustanovením zákona o azylu shora uvedenými skutečnostmi, které uvedl žalobce a dále řádně neodůvodnil, proč nebylo možno aplikovat v jeho případě zvláštní opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu.
10. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
11. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 26. 2. 2019. Správní orgán je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán odkazuje na spisový materiál ve věci žalobce, zejména na vydané rozhodnutí a sdělil, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení MO pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení MO dříve, když o udělení MO požádal až po téměř 24 letech pobytu v ČR a asi po 8 letech svého posledního nepřetržitého pobytu zde, po svém zadržení a následném zajištění Policií ČR. Žalobce již v minulosti opakovaně narušoval právní řád ČR, když zde setrval neoprávněně, bez platného cestovního dokladu, jakéhokoli povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním i soudním vyhoštěním, přičemž zde rovněž dle svých vlastních výpovědí neoprávněně vykonával výdělečnou činnost. Z jeho jednání je tedy patrné, že jeho žádost o MO je účelová, podaná pouze s cílem dosáhnout svého propuštění ze zajištění, legalizovat si pobyt v ČR a vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
12. Dne 8. 11. 2018 podal žalobce žádost o udělení MO na území ČR a aktuálně se nachází v ZZC Balková. Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že byl žalobce rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j.: KRPA-420851-13/ČJ-2018-000022 ze dne 7. 11. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 7. 11. 2018 bylo při pobytové kontrole zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, a že se tedy zdržuje na území ČR neoprávněně. Následnou lustrací bylo zjištěno, že mu bylo rozhodnutím OPKPE Praha, uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Rovněž bylo zjištěno, že byl dne 23. 10. 2018 odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 k trestu vyhoštění. Bylo tedy zjištěno,

že pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a trestem vyhoštění. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 7. 11. 2018 zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jak ostatně činil již v minulosti.

13. Správní orgán je i nadále názoru, že v případě žalobce je zřejmé, že podal žádost o udělení MO v ZZC a správní orgán je přesvědčen, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení MO byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl jmenovaný požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění žalobce v ZZC. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Žalovaný je tak i nadále názoru, že ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné.
15. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. **V replice** k vyjádření žalovaného ze dne 6. 1. 2019 shrnul žalobce stručně dosavadní argumentaci obou stran a opětovně vyjádřil a zopakoval, v čem shledává pochybení žalovaného v azylovém řízení a na závěr opět navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného soudem příslušným pro přezkum a následné vydání rozhodnutí v projednávané věci.
17. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
18. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
19. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
20. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího*

rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

21. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
22. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
23. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
24. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. K uvedenému soud uvádí pro srovnání rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2017 č.j. 20 A 14/2017-31.
25. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
26. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 7. 11 2018 bylo při pobytové kontrole zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob (ENO) a že se tedy zdržuje na území ČR neoprávněně. Následnou lustraci bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím OPKPE Praha uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Rovněž bylo zjištěno, že byl dne 23. 10. 2018 odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 k trestu vyhoštění. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a trestem vyhoštění. Z tohoto důvodu byl dne 7. 11. 2018 zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jak ostatně činil již v minulosti.
27. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
28. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval. K tomu nutno uvést, že žadatel se na území ČR nachází již 24 let a z toho

posledních 8 let nepřetržitě, v uvedené době, mohl žalobce svůj pobytový status řešit již s předstihem a k uvedené situaci nemuselo vůbec dojít. Z obsahu žádosti o MO ochranu lze vyvodit zájem žadatele zůstat na území ČR tj. legalizovat svůj pobyt, avšak za tímto účelem právní úpravu o MO nelze aplikovat. K uvedenému se rovněž připojuje již zmíněná pasivita v řešení své situace a pouhé odvolání se na neexistenci okamžitého řešení žalobcovi situace, již vyvozuje z nemožnosti kontaktování ambasádou ve věci vydání nového pasu pro vycestování a nedostatku finančních prostředků pro realizování vycestování, to však nemůže být bráno v potaz, jelikož za tímto účelem měl žalobce vynaložit veškeré úsilí, tak aby nedocházelo k porušení mu uložené povinnosti správním orgánem a posléze i rozhodnutím soudním. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

29. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 4-6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právního řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem. K uvedenému soud odkazuje pro srovnání na rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2017 1 Azs 349/2016 – 48 a Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2018 č.j. 49 A 3/2018 – 75.
30. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
31. K žalobcem namítanému nepřiléhavému odkazu na judikaturu žalovaným, soud konstatuje, že ačkoliv se nejednalo o zcela identický případ shodující se ve všech vstupních údajích, nutno říci, že žalovaný vhodně zvolenou judikaturou poukázal na správními orgány stejně jako soudy, uznávané principy v dané věci projevené. Soud tak neshledal k použité judikatuře námitky důvodné.
32. Žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve správním spise v souladu s ust. § 3 správního řádu. Ve vztahu k namítanému výslechu soud uvádí, že

správní orgán není vázán povinností provést veškeré navržené důkazy, považuje-li to za nadbytečné, ve spojitosti s tím poukazuje na protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 7. 11. 2018, jež lze považovat za výslech a kde žalobce uvedl skutečnosti podstatné pro řízení. V souvislosti s tím, soud dále poukazuje na fakt, kdy je rovněž žalobce v souladu s ust. § 52 správního řádu povinen navrhopvat důkazy pro podporu svých tvrzení a neučiní-li tak, vystavuje se nebezpečí vydání rozhodnutí ve svůj neprospěch způsobeného svou pasivitou. Soud shledal zjištěný skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu.

33. Na výše soud dodává, že z výpovědi žalobce vyplývá skutečnost, jež opravňuje správní orgán se domnívat, že žalobce v současné době jak sám uvedl, neobývá žádné prostory k tomu určené (konkrétně uvedl: „*žiji pod mostem*“), tudíž lze tvrdit, že správní orgán tímto postupem zajišťuje účast žalobce na řízení, neboť mu na základě napadeného rozhodnutí bude možno s jistotou doručovat úřední písemnosti a jak již bylo řečeno, zajistit jeho účast na řízení, což je rovněž účelem zajištění cizince.
34. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a lze ho považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. ledna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně